

Η ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΚΑΙ Ο ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΝΕΟΕΙΚΟΝΟΜΑΧΙΚΗΣ ΑΙΡΕΣΕΩΣ ΤΟΥ 20οῦ ΑΙΩΝΟΥ

Πλάναι περὶ τῆς προσκυνήσεως τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων καὶ περὶ τῆς Εἰκονογραφίας ἐνεφανίσθησαν πολλάκις μὲ ποικίλους τρόπους καὶ ἡ κατάληξις των εἰς τὴν **Αἵρεσιν τῆς Εἰκονομαχίας** ἀποτελεῖ ἱστορικὴν πραγματικότητα. Νέον κροῦσμα Εἰκονομαχίας μὲ πολλαπλᾶς αἰρετικὰς καὶ βλασφήμους θεωρίας ἐνεφανίσθη εἰς τὸν χώρον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, κατὰ μεταπήδησιν ἐκ τῶν Νεοημερολογιτῶν, τὴν δεκαετίαν τοῦ '70. Αὐταὶ αἱ Αἵρέσεις ἀπετέλεσαν τὴν βᾶσιν ἀντικανονικῶν ἐξωσυνοδικῶν χειροτονιῶν ἐπισκόπων καὶ ἐγένοντο αἰτία δημιουργίας Σχίσματος τὸ **1995**.

Οἱ πρωτεργάται τῆς **Νεοεικονομαχίας**, μὲ τὴν κάλυψιν τοῦ Ἀθηνῶν Ἀνδρέου, τοῦ Πειραιῶς Νικολάου, τοῦ Ἀργολίδος Παχωμίου, καὶ μὲ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ Κιτίου Ἐπιφανίου, **ἐπολέμησαν** Ὁρθοδόξους Ἱεράς Εἰκόνας ἀποδεκτὰς ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ προσκυνητὰς ἀπὸ αἰῶνων. Τὰς ἐχαρακτήρισαν **Αἰρετικὰς καὶ Εἶδωλατὰς κατήργησαν καὶ τὰς κατέστρεψαν**· τοὺς δὲ προσκυνοῦντας αὐτὰς ἐκήρυξαν **Αἰρετικούς, Λατινόφρονας, Εἶδωλολάτρας, καὶ Παγανιστὰς**.

Κατὰ τὰς Αἰρετικὰς καὶ βλασφήμους διακηρύξεις τῶν **Νεοεικονομάχων** ἀπορρίπτεται ἡ **ΣΥΜΒΟΛΙΚΗ** εἰκόνις τοῦ Θεοῦ Πατρός, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὅλων τῶν Θεοφανειῶν τῆς Ἁγίας Γραφῆς, καὶ ἐν γένει τοῦ ἀοράτου, ἀύλου, ἀσωμάτου, ἀπεριγράπτου, ἀσηματίστου, πνευματικοῦ κόσμου, ὅπως παρουσιάζεται **ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΙΚΩΣ** εἰς ὀλόκληρον τὴν Ἁγίαν Γραφήν. Ἀπορρίπτονται συγχρόνως καὶ αἱ Ἄκτιστοι Ἐνέργειαι διὰ τῶν ὁποίων τελοῦνται αἱ Θεοφάνειαι, ὅποτε οἱ Νεοεικονομάχοι εἶναι καὶ Βαρλααμίται, οἵτινες κατεδικάσθησαν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τὸ **1341**.

Οἱ Αἰρετικοὶ Νεοεικονομάχοι ἐπολέμησαν ἐπίσης τὴν εἰκόνα τῆς ἐκ τοῦ Τάφου Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ πᾶσαν ἀπεικόνισιν πέραν τῆς Βυζαντινῆς τεχνοτροπίας, ὅπως εἶναι ἡ Κλασσικὴ. Εἰσήγαγον δὲ βλασφήμους καὶ ἀντιευαγγελικὰς παραστάσεις εἰς τὴν εἰκόνα τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, ὅπως μαίαις καὶ λουτρόν, πράγματα καταδικασμένα ὑπὸ τοῦ **79ου** Κανόνος τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου τὸ **691**. Εἰς δὲ τὴν εἰκόνα τῆς Πεντηκοστῆς εἰσήγαγον ἀνιστορήτους ἀντιαγιογραφικὰς παραστάσεις, προσθέτοντας ἀπόντα τότε πρόσωπα, ὅπως ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καὶ ἄλλα, ἀπαλείφοντας παρόντα πρόσωπα, ὅπως ἡ Παναγία, καὶ μὴ εἰκονίζοντες μὴδὲ ὀνομάζοντες τὴν πραγματικὴν Δωδεκάδα τῶν ἐκλεγμένων Ἀποστόλων τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ Αἰρετικοὶ Νεοεικονομάχοι ἀρνοῦνται τὴν εἰκονογράφησιν τῶν Θεοφανειῶν τῆς Ἁγίας Γραφῆς, **ἐναντιού-**

μενοι οὕτω εἰς τὴν Ἁγίαν Ζ' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, ἡ ὁποία τὴν δέχεται καὶ τὴν θεσμοθετεῖ.

Πολλαὶ αἱ Αἱρέσεις τῶν Νεοεικονομάχων καὶ ἐκ τῶν σοφιστικῶν βλασφημῶν διατυπώσεων τῶν δημιουργοῦνται ἀκόμη περισσότεραι. Ἐκ τῶν πολλαπλῶν βλασφημῶν Αἱρέσεων τὰς ὁποίας διακηρύσσουν ἀναφέρονται κατωτέρω δειγματοληπτικῶς ὀλίγαι μόνον, διὰ τῶν ὁποίων διαπιστώνεται ἡ ἀλλοτριώσις τῶν ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἡ ἀποξένωσις τῶν ἀπὸ τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ χωρισμὸς τῶν ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Τριάδα.

1) Οἱ Νεοεικονομάχοι πιστεύουν ὅτι *Ἐκτὸς τῆς Σαρκώσεως οὐδεμία Εἰκόνισις ἐπιτρέπεται*. Δηλαδή, πιστεύουν ὅτι μόνον ὅ,τι ἔχει σάρκα μπορεῖ νὰ εἰκονισθῇ. Ἀντιφάσκουν ὅμως πρὸς τοῦτο, διότι εἰκονίζουν πρόσωπα καὶ πράγματα τοῦ ἀϋλοῦ κόσμου, ἦτοι Ἀγγέλους, Δαίμονας, Ἁγίους εἰς τὸν Παράδεισον, κολασμένους εἰς τὴν Κόλασιν, ψυχὰς εἰς τὴν εἰς Ἄδου Κάθοδον, καὶ ἄλλας καταστάσεις ἄνευ σαρκός. Τὰς εἰκονίζουν μὲ ὑλικὰς μορφὰς τοῦ κόσμου τούτου αἱ ὁποῖαι δὲν ὑπάρχουν ἐκεῖ. Ἐναντιοῦνται δὲ καὶ πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῶν Ἁγίων: *«Οἶδαμεν οὖν, ὅτι οὔτε Θεοῦ, οὔτε ψυχῆς, οὔτε δαίμονος δυνατὸν θεαθῆναι φύσιν, ἀλλ' ἐν μετασχηματισμῷ τινὶ θεωροῦνται ταῦτα, τῆς Θείας Προνοίας τύπους καὶ σχήματα περιτιθείσης τοῖς ἀσωμάτοις καὶ ἀτυπώτοις... καὶ ταῦτα σχηματίζομεν καὶ εἰκονίζομεν»* (Ἅγιος Ἰωάννης Δαμασκηνός, P.G. 94, 1344D-1345A).

2) Οἱ Νεοεικονομάχοι πιστεύουν ὅτι *Ὅ,τι δὲν ἔχει ὑλικὸν πρωτότυπον, εἶναι εἶδωλον καὶ δὲν εἰκονίζεται*. Δηλαδή, πι-

στεύουν ὅτι δὲν εἰκονίζεται ὁ Θεὸς Πατὴρ, ὁ Θεὸς Λόγος πρὸ τῆς Σαρκώσεως, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Πῶς ὅμως δέχονται νὰ εἰκονίζουν πρόσωπα, πράγματα καὶ καταστάσεις τοῦ αὐτοῦ καὶ ἀσχηματίστου κόσμου, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν ὑλικὸν πρωτότυπον, ὅπως εἶναι οἱ Ἄγγελοι, οἱ Δαίμονες, αἱ ψυχαί, ὁ Παράδεισος, ἡ Κόλασις, καὶ λοιπά; Ἡ φρενοβλάβεια εἰς ὅλην τὴν ἔξαρσίν της. Συμφώνως πρὸς τὴν θεωρίαν των, οὔτε ἡ εἰς Ἄδου Κάθοδος θὰ πρέπει νὰ εἰκονίζεται, οὔτε οἱ Ἄγγελοι εἰς τὴν Φιλοξενίαν τοῦ Ἀβραάμ, οὔτε ἡ Φιλοξενία νὰ ἐκλαμβάνεται ὡς Ἁγία Τριάς, οὔτε νὰ ὑπάρχη εἰκὼν τῆς Ἁγίας Τριάδος. **Ὅμως ἡ Ἁγία Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐντέλλεται τὴν εἰκονογράφησιν τῆς Ἁγίας Τριάδος: «Πιστεύοντες εἰς ἓνα Θεὸν ἐν ΤΡΙΑΔΙ ἀνυμνούμενον, τὰς τιμίας Αὐτοῦ Εἰκόνας ἀσπαζόμεθα»** (Πρακτικὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τόμ. Γ' σελ. 383/883).

3) Οἱ Νεοεικονομάχοι πιστεύουν ὅτι ***Αἱ κλασσικαὶ εἰκόνας δὲν εἶναι Ὀρθόδοξοι, ἀλλὰ κακέκτυπα τοῦ Διαβόλου.*** Μέχρι τὸν 7ον αἰῶνα ὅμως δὲν ὑπῆρχεν ἡ Βυζαντινὴ τέχνη καὶ ἡ Ἐκκλησία εἶχε μόνον Κλασσικὰς εἰκόνας. Ἦτο Αἰρετικὴ τότε ἡ Ἐκκλησία; Ὀρθόδοξα ἔθνη τὰ ὁποῖα δὲν ἐγνώρισαν ποτὲ τὴν Βυζαντινὴν τεχνοτροπίαν, εἶναι ὡς ἐκ τούτου Αἰρετικὰ; Διὰ τοὺς Νεοεικονομάχους καὶ αὐτὰ καὶ ἡ Ἐκκλησία τῶν πρώτων αἰώνων ἦσαν εἰς τὴν Αἴρεσιν. Ὅπως γνωρίζομεν ὅμως, οὐδεμία Οἰκουμενικὴ ἢ Τοπικὴ Σύνοδος καὶ οὐδεὶς Ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας διενοήθη ποτὲ νὰ ἐπιβάλη τὴν Βυζαντινὴν ὡς τὴν μόνην Ὀρθόδοξον τεχνοτροπίαν ἢ νὰ ἀπορρίψῃ ὡς Αἰρετικὰς τὰς εἰκόνας

της Κλασικῆς ἢ κάποιας ἄλλης συγκεκριμένης τεχνοτροπίας. Μάλιστα ὁ Ἅγιος Φώτιος ἀπαντῶν εἰς τὸ εἰρωνικὸν ἐρώτημα τῶν Εἰκονομάχων, «Ποίας τεχνοτροπίας αἱ εἰκόνες εἶναι Ὁρθόδοξοι, τῶν Ρωμαίων, τῶν Ἰνδῶν, τῶν Ἑλλήνων ἢ τῶν Αἰγυπτίων», λέγει ὅτι ἀπὸ μόνο του αὐτὸ τὸ ἐρώτημα τοὺς καθιστᾷ Εἰδωλολάτρας: *«ὅτι λελήθασιν ἑαυτούς, δι' ὧν ταῦτα λέγουσιν, εἰς τὴν τῶν Ἑλλήνων τάξιν ἑαυτούς ἐντάττοντες»* (Ἅγιος Φώτιος, P.G. 101, 948D-949A), καὶ ὅτι ἡ τεχνοτροπία οὔτε καθορίζει οὔτε ζημιώνει τὴν Ὁρθοδοξίαν τῆς εἰκόνας: *«Ὅτιπερ οὐ πάντως λυμáίνεται τῶν εἰκονισμάτων τὸ ἀνόμοιον τὴν τῆς Εἰκόνας φύσιν καὶ τὴν Ἀλήθειαν»* (αὐτόθι, 952A).

4) Οἱ Νεοεικονομάχοι πιστεύουν ὅτι *Διὰ τῆς Βυζαντινῆς τέχνης ὁ Χριστὸς εἰκονίζεται ὡς Θεάνθρωπος, ἐνῶ διὰ τῆς Κλασικῆς μόνον ὡς ἄνθρωπος!!!* Δι' αὐτῆς τῆς θέσεως διακηρύσσουν βλασφημῶς ὅτι εἰς τὴν Βυζαντινὴν εἰκόνα εἰκονίζεται καὶ ἡ Θεϊκὴ Φύσις τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖο σημαίνει ὅτι εἰς αὐτὴν τὴν εἰκόνα πρέπει νὰ ἀποδίδεται λατρεία, καὶ ὅτι ἡ Θεϊκὴ Φύσις εἶναι περιγραφτὴ, ἐνῶ αὕτη εἶναι Ἀπερίγραπτος. Δι' αὐτοῦ ὁδηγοῦνται εἰς τὴν Εἰκονολατρείαν καὶ Βυζαντινολατρείαν, ἀποδίδοντες εἰς τὴν Βυζαντινὴν εἰκόνα καὶ τέχνην ὑπερφυσικάς, Θεϊκάς Δυνάμεις καί, ὡς λέγει ὁ Μέγας Φώτιος, καταλήγουν εἰς τὴν Εἰδωλολατρείαν, ποιοῦντες Θεὸν τὴν κάθε Βυζαντινὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ. Συνεπῶς ἡ Βυζαντινὴ εἰκὼν τοῦ Χριστοῦ πρέπει νὰ λατρεύεται κατὰ τὴν θεωρίαν των. Ἀπ' ἐναντίας, εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν αἱ εἰκόνες πρέπει νὰ

τιμώνται καὶ ὄχι νὰ λατρεύωνται, διότι δὲν ἀπεικονίζουν τὴν Θεϊαν φύσιν. Οἱ Ἅγιοι Πατέρες διδάσκουν ὅτι οὐδεμία φύσις εἰκονίζεται, οὔτε ἡ Θεϊκὴ οὔτε ἡ ἀνθρωπίνη: *«Παντὸς εἰκονιζόμενου, οὐχ ἡ φύσις, ἀλλ' ἡ ὑπόστασις εἰκονίζεται»* (Ἅγιος Θεόδωρος Στουδίτης, P.G. 99, 405A).

5) Οἱ Νεοεικονομάχοι πιστεύουν ὅτι *Ὅσοι εἰκονίζουν τὸν Χριστὸν εἰς τὴν Κλασσικὴν τέχνην, τὸν χωρίζουν ἀπὸ τὴν Θεότητά του καὶ γίνονται αἰρετικοὶ Νεστοριανοί*. Δηλαδή, πιστεύουν ὅτι διὰ νὰ εἶναι Ὁρθόδοξος μία εἰκὼν τοῦ Χριστοῦ, πρέπει νὰ εἰκονίζῃ καὶ τὴν Θεϊκὴν τοῦ φύσιν, θέσις βλάσφημος καὶ Αἰρετικὴ, διότι ἡ Θεϊκὴ φύσις οὔτε ὁράται οὔτε εἰκονίζεται, καθάπερ *«ἄπειρον, καὶ ἀόριστον, καὶ ἀσχημάτιστον, καὶ ἀναφές, καὶ ἀόρατον, καὶ ἀπλοῦν, καὶ ἀσύνθετον» τὸ Θεῖον* (Ἅγιος Ἰωάννης Δαμασκηνός, Ἔκδοσις Ἀκριβῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, κεφ. 4, P.G. 94, 797B). Οἱ Αἰρετικοὶ ὅμως Νεοεικονομάχοι πιστεύουν ὅτι διὰ τῆς Βυζαντινῆς Τέχνης εἰκονίζεται ἡ Θεϊκὴ Φύσις! Ὡς τῆς παρανοίας, τῆς φρενοβλαβείας καὶ τῆς ἄκρας παραφροσύνης τῶν Αἰρετικῶν Νεοεικονομάχων!

6) Οἱ Νεοεικονομάχοι πιστεύουν ὅτι *Ἡ Θεοτόκος διὰ τῆς Βυζαντινῆς τέχνης παρουσιάζει τὸ Δόγμα τῆς Θείας Ἐνσαρκώσεως, ἐνῶ διὰ τῆς Κλασσικῆς παρουσιάζει «τὴν ἀπλὴν παρθένον τῆς Ναζαρέτ»*. Δηλαδή, οἱ Νεοεικονομάχοι πιστεύουν ὅτι τὸ Δόγμα τῆς Θείας Ἐνσαρκώσεως, ὅτι ἡ Παρθένος Μαρία ἔτεκε Θεὸν καὶ εἶναι Θεοτόκος, παρουσιάζεται μόνον εἰς τὰς Βυζαντινὰς Εἰκόνας, ἐνῶ εἰς τὰς Κλασσικὰς φαίνεται ὅτι Αὕτη δὲν ἔτεκε Θεόν, ἔτεκεν ἄνθρωπον καὶ

είναι ἀνθρωποτόκος. Διὰ τῆς Βυζαντινῆς τέχνης, καὶ μάλιστα μόνον διὰ τῆς Βυζαντινῆς κατὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς των, εἶναι δυνατὸν νὰ ἀπεικονισθῇ τὸ Θεῖον! Ἀποδεικνύονται οὕτω καὶ Ἀντίθεοι καὶ Βυζαντινολάτραι καὶ Εἰκονολάτραι καὶ παράλογοι οἱ Αἵρετικοὶ Νεοεικονομάχοι.

7) Οἱ Νεοεικονομάχοι πιστεύουν ὅτι *Εἰς τὰς εἰκόνας τῆς Βυζαντινῆς τέχνης, καὶ μόνον τῆς Βυζαντινῆς, παρουσιάζεται ἡ Πνευματικὴ ἀλλαγὴ ἡ ὁποία συντελεῖται εἰς τὰς ψυχὰς τῶν Ἁγίων.* Δηλαδή, πιστεύουν ὅτι διὰ τῆς Βυζαντινῆς τέχνης ἀπεικονίζεται ἡ ἀγιωσύνη καὶ ἡ Χάρις τῶν εἰκονιζομένων, ἐνῶ διὰ τῆς Κλασσικῆς ἀπεικονίζεται ἡ φυσικὴ των μορφή. Ξεχνοῦν ὅμως οἱ παράφρονες νέοι Αἵρετικοὶ ὅτι εἰς τὴν Βυζαντινὴν τέχνην εἰκονίζονται καὶ Διῶκται καὶ Δήμιοι καὶ Εἰδωλολάτραι καὶ Αἵρετικοὶ καὶ Δαίμονες καὶ ὁ Ἰούδας καὶ οἱ Σταυρωταί; Μήπως καὶ αὐτοί, ἐπειδὴ εἶναι ἀγιογραφημένοι εἰς τὴν Βυζαντινὴν τέχνην, ἔχουν ἀλλοιωθῆ πνευματικῶς ὑπὸ τῆς Θείας Χάριτος; Μήπως ὁ Χριστός, ἡ Παναγία, οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ Ἅγιοι, ὅσον εὕρισκοντο ἐδῶ εἰς τὴν γῆν, εἶχον Βυζαντινὴν μορφήν καὶ ἐμφάνισιν καὶ ἐνδυμασίαν; Ἡ μήπως ἐπειδὴ δὲν εἶχον Βυζαντινὴν ἐμφάνισιν δὲν ἦσαν πνευματικῶς ἠλλοιωμένοι; Ἡ Βυζαντινὴ ὅμως τεχνοτροπία δὲν εἶναι τίποτε περισσότερον ἀπὸ μία διαφορετικὴ ἀνθρωπίνη νοοτροπία καὶ προσέγγισις εἰς τὴν ἐν γένει ζωγραφικὴν, καὶ ὄχι ἓνα ἀποκλειστικῶς Χριστιανικὸν φαινόμενον. Εἶναι ἓνα κρᾶμα Ἑλληνιστικῆς τεχνοτροπίας καὶ

ἐκείνης τῶν Σασσανιδῶν τῆς Περσίας, σύμφωνα μὲ τὸ ὁποῖο ἐζωγραφίζοντο καὶ ζωγραφίζονται σκηναὶ τῆς καθημερινῆς ζωῆς, μορφαὶ τῆς εἰδωλολατρικῆς ἀρχαιότητος πρὸ Χριστοῦ, καθὼς καὶ Ἐκκλησιαστικὰ θέματα μὲ μορφὰς Ἁγίων. Ἡ Βυζαντινὴ τέχνη δὲν ἀποτελεῖ τὴν ἀποκλειστικὴν μέθοδον ἀπεικονίσεως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν οὔτε ἔχει ὑπερβατικὰς δυνατότητας νὰ ἀπεικονίσῃ τὸ Θεῖον, ὡς ἀνοήτως διακηρύσσουν οἱ πλανεμένοι. Τὸ γεγονός ὅτι τὰ τελευταῖα ἔτη μὲ ἐντολὴν τοῦ Πάπα ζωγραφίζονται Παπικοὶ ψευτοἄγιοι κατὰ τὴν Βυζαντινὴν τεχνοτροπίαν δεσμεύει τοὺς Νεοεικονομάχους-Βυζαντινολάτραις νὰ ἀποδεχθοῦν ὅτι καὶ αὐτοὶ εἶναι πνευματικῶς ἀλλοιωθέντες καὶ θεωθέντες Ἅγιοι. Ἡ Βυζαντινὴ τέχνη δὲν ἀγιοποιεῖ τοὺς εἰκονιζομένους οὔτε ἀπεικονίζει κάποια πνευματικὴν ἀλλαγὴν τῶν εἰκονιζομένων.

8) Οἱ Νεοεικονομάχοι πιστεύουν ὅτι *Εἶναι Δογματικὸν Λάθος καὶ Αἵρεσις ἡ διατύπωσις «Ἐνσωμος Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἐκ τοῦ Τάφου»*. Δηλαδή, πιστεύουν ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν ἀνέστη ἐκ τοῦ Τάφου, ὅτι ἡ Ψυχὴ Του δὲν ἐπανενώθη μετὰ τοῦ Σώματός Του. Τὸν Ἀναστάντα Χριστὸν κρύπτειν βούλονται ὑπὸ γῆς ὡς καὶ οἱ Ἀντίχριστοι Ἑβραῖοι Σταυρωταὶ Του. *«Εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, ματαίᾳ ἡ πίστις ὑμῶν»* (Α΄ Κορ. ΙΕ΄ 17).

9) Οἱ Νεοεικονομάχοι πιστεύουν ὅτι *Ἡ Σωματικὴ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἐκ τοῦ Τάφου εἶναι ἓνα ὑποθετικὸν γεγονός, διότι δὲν τὸν εἶδε κανεὶς νὰ ἀνασταίνεται, καὶ δι΄*

αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ εἰκονίζεται. Δηλαδή, πιστεύουν ὅτι δὲν εἶναι πραγματικότης ἀλλὰ **ὑπόθεσις** ἢ ἐκ τοῦ Τάφου Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀντ' αὐτῆς ἐπιβάλλουν ὡς Εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ τὴν εἰς Ἄδου Κάθοδον. Τὸ ἐπιχείρημά των ὅμως καταρρίπτεται, διότι κανεὶς δὲν εἶδε τὸν Χριστὸν νὰ ἀνασταίνεται ἐκ τοῦ Ἄδου, ὁπότε κατὰ τὴν θεωρίαν των οὔτε καὶ ἡ εἰς Ἄδου Κάθοδος μπορεῖ νὰ εἰκονίζεται. Μπορεῖ ὅμως νὰ εἰκονίζεται, ἀλλὰ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀντικαθιστᾷ τὴν εἰκόνα τῆς ἐκ τοῦ Τάφου Ἀναστάσεως, διότι **«Ἀνάστασις καὶ εἰς Ἄδην κατάβασις μεγάλην ἔχουσι τὴν διαφορὰν»** (Ἱερὸν Πηδάλιον, σελ. 320). **«Ὅτι δὲ ἡ τοῦ Κυρίου Ἀνάστασις Σώματος Ἀφθαρτισθέντος καὶ Ψυχῆς Ἐνωσις ἦν, ταῦτα γὰρ τὰ διαίρεθέντα, δῆλον»** (Ἅγιος Ἰωάννης Δαμασκηνός, Ἐκδοσις Ἀκριβῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, Ε.Π.Ε. τόμ. 1, σελ. 566, Ρ.Γ. 94, 1224C). Ὅχι μόνον ὑποθετικὸν γεγονός δὲν εἶναι ἡ ἐκ Τάφου Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ Δόγμα Δογμάτων καὶ Ἀλήθεια ἐπὶ τῆς ὁποίας πᾶσα ἡ Πίστις ἐστερέεται: **«Εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, ματαία ἡ πίστις ὑμῶν»** (Α΄ Κορ. ΙΕ΄ 17). Διὰ τοῦτο εἰκονίζεται εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἢ ἐκ Τάφου Ἐγερσις τοῦ Χριστοῦ. **«Λύσατε τὸν ναὸν τοῦτον, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτόν... Ἐκεῖνος δὲ ἔλεγε περὶ τοῦ ναοῦ τοῦ σώματος Αὐτοῦ. Ὅτε οὖν ἠγέρθη ἐκ νεκρῶν, ἐμνήσθησαν οἱ Μαθηταὶ Αὐτοῦ ὅτι τοῦτο ἔλεγε, καὶ ἐπίστευσαν τῇ γραφῇ καὶ τῷ λόγῳ ᾧ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς»** (Ἰωάν. Β΄ 19-22). **«Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ ΤΑΦΟΥ καθὼς**

προείπεν, ἔδωκεν ἡμῖν τὴν αἰώνιον ζωὴν καὶ μέγα ἔλεος» (Τροπάριον Ἑορτῆς τοῦ Πάσχα ψαλλόμενον τὰς Κυριακάς).

10) Οἱ Νεοεικονομάχοι πιστεύουν ὅτι *Ἡ ψυχὴ τοῦ Χριστοῦ ἀνεστήθη ἀπὸ τὸν Ἄδην*. Δηλαδή, πιστεύουν ὅτι ἡ ἀθάνατος καὶ ἀναμάρτητος καὶ **τεθεωμένη** ψυχὴ τοῦ Χριστοῦ, κατελθοῦσα εἰς τὸν Ἄδην, εἶχεν ἀποθάνει!!! Αἱ ψυχαὶ ὅμως δὲν ἀποθνήσκουν καὶ ὅταν ὀμιλοῦμε περὶ θανάτου ψυχῆς ἐννοοῦμε τὸν χωρισμὸν ἀπὸ τὸν Θεόν, λόγῳ τῆς ἁμαρτίας. Ὁ Χριστὸς ὅμως, κατὰ τὸν προφήτην Ἡσαΐαν, *«ἀνομίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι Αὐτοῦ»* (Ἠσ. ΝΓ΄ 9), κατὰ τὸν Ἀπόστολον Πέτρον, *«ἁμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι Αὐτοῦ»* (Α΄ Πέτρ. Β΄ 22), καὶ κατὰ τὸ ἀψευδὲς Αὐτοῦ στόμα, *«τίς ἐξ ὑμῶν ἐλέγχει με περὶ ἁμαρτίας;»* (Ἰωάν. Η΄ 46). Ἐφ’ ὅσον ὁ Χριστὸς δὲν ἡμάρτησε, δὲν ἀπέθανεν ἡ ψυχὴ του καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὀμιλῇ κανεὶς, ὅπως οἱ ἐν λόγῳ Αἰρετικοί, περὶ Ἀναστάσεως τῆς ψυχῆς τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστὸς κατῆλθεν εἰς τὸν Ἄδην ἵνα ἀναστήσῃ ψυχὰς καὶ ὄχι διότι ἀπέθανεν ἡ ψυχὴ Του καὶ ἐκ τοῦ Ἄδου ἀνέστη.

11) Οἱ Νεοεικονομάχοι πιστεύουν ὅτι *Δὲν εἰκονογραφοῦνται αἱ Θεοφάνειαι τῆς Ἁγίας Γραφῆς*. Δηλαδή, ἐὰν καὶ συγκαταβάς ὁ Θεὸς κατεδέχθη νὰ ἀποκαλύψῃ ἑαυτὸν τοῖς ἀνθρώποις **ἀνθρωπομορφικῶς** μὲ σχήματα πεπερασμένα, αὐτοὶ πιστεύουν ὅτι αἱ Θεοφάνειαι δὲν πρέπει νὰ ἀγιογραφοῦνται. Αἱ Θεοφάνειαι ὅμως ἀποτε-

λοῦν τὸ κύριον περιεχόμενον τῶν Προφητικῶν Ὁράσεων, αἱ ὁποῖαι κατὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν εἰκονίζονται. Ἀντιτάσσονται οὕτω οἱ Νεοεικονομάχοι εἰς τὰ κελεύσματα τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία διὰ τῆς Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου **μακαρίζει** τοὺς εἰκονίζοντας αὐτάς: *«**Τῶν τὰς Προφητικὰς ὁράσεις, ὡς αὐτὸ τὸ Θεῖον αὐτάς ἐσημάτιζε καὶ διετύπου, εἰδόντων, καὶ ἀποδεχομένων, καὶ πιστευόντων, ἅπερ ὁ τῶν Προφητῶν χορὸς ἐωρακότες διηγήσαντο... καὶ διὰ τοῦτο εἰκονιζόντων τὰ Ἅγια, καὶ τιμώντων, Αἰωνία ἡ μνήμη. (γ')**»* (Πρακτικὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τόμ. Γ', στήλη 405-406/905-906). Καταδικάζει δὲ καὶ Ἀναθεματίζει τοὺς ἀρνούμενους τὴν εἰκονογράφησιν τῶν Προφητικῶν ὁράσεων: *«**Τοῖς τὰς μὲν Προφητικὰς ὁράσεις, κἄν μὴ βούλοιντο, παραδεχομένοις, τὰς δ' ὀφθείσας αὐτοῖς εἰκονογραφίας, ὧ θαῦμα! καὶ πρὸ σαρκώσεως τοῦ Λόγου μὴ καταδεχομένοις... εἰκονογραφεῖν δὲ ἐνανθρωπήσαντα τὸν Λόγον, καὶ τὰ ὑπὲρ ἡμῶν αὐτοῦ πάθη οὐκ ἀνεχομένοις, Ἀνάθεμα, (α')**»* (αὐτόθι, στήλη 407/907). Ἀπεκάλυψεν ἑαυτὸν ὁ Θεὸς καὶ διὰ λόγου καὶ διὰ ὁραμάτων, διότι Αὐτὸς ἡ Ἀλήθεια καὶ ἡ Ἀλήθεια οὐ κρύπτεσθαι φιλεῖ: *«**Ἐγὼ δὲ Κύριος ὁ Θεός σου... καὶ λαλήσω πρὸς Προφήτας, καὶ ἐγὼ ὁράσεις ἐπλήθυνα καὶ ἐν χερσὶ Προφητῶν ὠμοιώθην**»* (Ὠσηὲ IB' 10-11).

Ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ὁ φανείς εἰς τοὺς Ἁγίους Του συχνάκις δίδει εἰς αὐτοὺς τὴν ἐντολήν νὰ γράψουν ὅσα βλέπουν: *«**Καὶ ἀπεκρίθη πρὸς με Κύριος καὶ εἶπε· γράψον ὄρασιν καὶ σαφῶς εἰς πυξίον, ὅπως διώκη ὁ ἀναγινώσκων***

αυτά» (Άμβρακ. Β´ 2). Άλλαχού δέ, *«έγενόμην έν πνεύματι έν τή Κυριακῇ ήμέρα, και ήκουσα φωνήν όπίσω μου μεγάλην ώς σάλπιγγος λεγούσης· ό βλέπει γραφον εις βιβλίον και πέμψον ταίς έπτά έκκλησίαις»* (Άποκ. Α´ 10-11). *«Γράψον ούν & είδες, και & είσι και & μέλλει γίνεσθαι μετά ταύτα»* (Άποκ. Α´ 19). Οί δέ Άγιοι ώς τούς άπεκάλυπτεν ό Θεός τά όράματα τά έγραφον εις βιβλίον: *«Δανιήλ ένύπνιον είδε, και αί όράσεις τής κεφαλής αυτού επί τής κοίτης αυτού, και τó ένύπνιον αυτού έγραψεν· έγώ Δανιήλ έθεώρουν έν όράματί μου τής νυκτός....»* (Δαν. Ζ´ 1-2). Τό έρώτημα βεβαίως έγειρεται άβιάστως και ή άπάντησις προκύπτει άκωλύτως: Καθ’ ήν στιγμήν όρϋώνται και περιγράφονται διά λόγου εις βιβλίον όσα ό Θεός άποκαλύπτει εις τās όράσεις, πώς είναι δυνατόν νά μὴν εικονίζονται; Ωφθη ό Θεός τοίς Άγίοις Αυτού λαβών σχήματα άλλότρια τής φύσεώς Του, περιγραπτά ό άπερίγραπτος, ή δέ Άγία Γραφή διά λόγου καταγράφει αυτά και ό κάθε άναγνώστης είναι εις θέσιν νά άπεικονίση και σχηματίση αυτά νοερώς. Ποίον τó έμπόδιον εις τó νά άπεικονισθοῦν ταύτα και διά χρωμάτων; Ουδέν. Ποία βλασφημία προκύπτει έκ τής εικονογραφίας τών Θεοφανειών; Ουδεμία. Δέν έγινε κανείς Ειδωολάτρης έξ αίτίας τών άνθρωπομορφικών περιγραφών του Θεού εις τήν Άγίαν Γραφήν. Η φρενοβλάβεια τών συγχρόνων Εικονομάχων όμως τούς ύποχρεώνει νά έπιρρίψουν τελικώς ευθύνην εις τόν Θεόν διότι συγκαταβαίνει νά έμφανίζεται άνθρωπομορφικώς!!!

Δὲν εἶναι ἡ ἀνθρωπίνη τόλμη αὐτὴ ἡ ὁποία ἀποδίδει εἰς τὸν ἀπερίγραπτον Θεὸν ἀνθρωπίνην περιγραφὴν. Εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ διὰ τὸν ἄνθρωπον ἔνεκεν τῆς ὁποίας, ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ἀναφέρεται εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ἀποκαλύπτεται καὶ φανερώνεται ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΙΚΩΣ καὶ ΑΝΘΡΩΠΟΠΑΘΩΣ, κατὰ συγκατάβασιν, ὡς ἔχων πρόσωπον, ὀφθαλμούς, στόμα, καρδίαν, γαστέρα ἢ ὁποία γεννᾶ υἱόν, ὀπίσθια, χεῖρας, πόδας, πτέρυγας, θρόνον, ψυχὴν, ὡς ὁμιλῶν μὲ ἀνθρωπίνην φωνήν, ὡς μεταμελούμενος, ὡς μισῶν, ὡς ὀργιζόμενος, ὡς ὀρκιζόμενος, ὡς καθήμενος, ὡς βαδίζων, ὡς ἀναβαίνων καὶ καταβαίνων, ὡς ὀσφραινόμενος, ὡς παλεύων μετὰ τοῦ Ἰακώβ, ὡς στηριζόμενος εἰς σκάλαν, καὶ μὲ πολλοὺς ἄλλους τρόπους. Ἀνθρωπομορφικῶς καὶ ἀνθρωποειδῶς ἀναφέρονται εἰς τὸν Θεὸν ὀλόκληρος ἡ Ἁγία Γραφή, ὅλοι οἱ Προφῆται, οἱ Ἀπόστολοι, οἱ Ἅγιοι, καθὼς καὶ ἡ Ὑμνολογία τῆς Ἐκκλησίας, αἱ Ἀκολουθίαι τῶν Μυστηρίων καὶ αἱ Νεκρώσιμοι Ἀκολουθίαι. Μήπως θὰ πρέπει νὰ ἀποβληθοῦν καὶ τὰ Ἱερὰ Βιβλία τῆς Ἐκκλησίας ἐπειδὴ παρουσιάζουν τὸν Θεὸν ἀνθρωπομορφικῶς;

Διὰ τοῦτο δὲν ξενίζει τοὺς Ἅγίους καὶ τοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανοὺς οὔτε ἡ εἰκονογράφησις τοῦ Θεοῦ Πατρὸς ὡς Παλαιοῦ τῶν Ἡμερῶν, οὔτε τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐν εἶδει Περιστερᾶς, οὔτε τοῦ Ἄοράτου κόσμου. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἁγία Ζ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐν τῇ Ε΄ αὐτῆς Πράξει **Ἀναθεμάτισεν** ὡς Εἰκονομάχον τὸν Πέρσην Ἐπίσκοπον Ξεναΐαν, ὁ ὁποῖος δὲν ἐδέχετο *«νὰ ζωγραφῆται τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον*

καθώς ἐφάνη ἐν εἰδώλῳ περιστερᾶς... ἀναθεμάτισεν αὐτὸν μετὰ τῶν ἄλλων Εἰκονομάχων» (Προλεγόμενα Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Ἱερὸν Πηδάλιον, σελ. 320). Ἄλλὰ καὶ «ὁ Ἄναρχος Πατὴρ πρέπει νὰ ζωγραφίζεται καθὼς ἐφάνη εἰς τὸν Προφήτην Δανιὴλ ὡς Παλαιὸς Ἡμερῶν» (αὐτόθι). «Εἰ γὰρ μὴ ἐζωγραφοῦμεν Αὐτὸν ὀλοτελῶς, διὰ τί νὰ ζωγραφοῦμεν τόσον τὸν Πατέρα ὅσον καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐν εἶδει Ἀγγέλων, ἀνδρῶν νέων, καθὼς ἐφάνηκαν εἰς τὸν Ἀβραάμ;» (αὐτόθι). Ἄσαρκος ὁ Θεὸς Πατὴρ, Ἄσαρκον καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Ἄπειρος ὁ Πατὴρ, Ἄπειρον καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Ἐφάνησαν ὅμως ἐν πεπερασμένη μορφῇ καὶ περιεγράφησαν εἰς τὴν Θεῖαν Γραφὴν διὰ τοῦ λόγου ἐν ἀνθρωπίνῃ διαλέκτῳ. Εἰκονίζονται λοιπὸν καὶ διὰ χρωμάτων ὡς ἡ Ἐκκλησία διακελεύεται. **Πᾶσα Θεοφάνεια εἰκονιστή.** Ἐν κατακλείδι, ἡ Ἐκκλησία ΟΥΔΕΠΟΤΕ διὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων ἀπηγόρευσε τὴν εἰκονογράφησιν τῶν Θεοφανειῶν, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας τὴν καθιέρωσε. Μόνον οἱ Εἰκονομάχοι ἀνὰ τοὺς αἰῶνας καθὼς καὶ οἱ σημερινοὶ ἐπολέμησαν τὴν εἰκονογράφησιν τῶν Θεοφανειῶν.

12) Οἱ Νεοεικονομάχοι πιστεύουν ὅτι ***Εἰς τὰς Θεοφανείας τῆς Ἁγίας Γραφῆς δὲν ἐνεφανίσθη ὁ Θεὸς Πατὴρ, ἀλλὰ ὁ Υἱός.*** Δηλαδή, πιστεύουν οἱ Νεοεικονομάχοι ὅτι οὔτε εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην οὔτε εἰς τὴν Καινὴν ἐφανέρωσεν ἑαυτὸν ὁ Πατὴρ, ἰσχυρισμὸς ἀντιφατικός, ἀντιαγιογραφικός, ἀντιπατερικός καὶ ἀντίθεος.

Εἶναι ἀντιφατικός πρὸς τὴν θεωρίαν των ὅτι ἡ εἰκὼν τῆς Φιλοξενείας τοῦ Ἀβραάμ εἶναι εἰκὼν τῆς Ἁγίας Τριάδος,

διότι τότε θὰ πρέπει νὰ ἐνεφανίσθη εἰς τὸν Ἀβραάμ ὁ Θεὸς Πατὴρ. Ἐὰν ὅμως δὲν ἐνεφανίσθη ποτὲ ὁ Θεὸς Πατὴρ, ὅπως ἰσχυρίζονται, τότε οὔτε εἰς τὴν Δρῦν τὴν Μαμβρῆ ἐνεφανίσθη, ὁπότε οὔτε ἡ εἰκὼν τῆς Φιλοξενίας εἶναι εἰκὼν τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Εἶναι **ἀντιαγιογραφικὸς** διότι κατὰ τὰς Γραφὰς ἐνεφανίσθη ὁ Πατὴρ καὶ ἀκουστικῶς καὶ ὀπτικῶς. Ἐφάνη ὁ Θεὸς Πατὴρ πολλάκις, ὅπως εἰς τὸν Ἀδάμ, τὸν Ἀβραάμ, Ἰακώβ, Μωσῆν, Ἡσαΐαν, Ἰερεμίαν, Ἰεζεκιήλ, Δανιήλ, Ἰωάννην τὸν Πρόδρομον, Πρωτομάρτυρα Στέφανον, Ἰωάννην τὸν Θεολόγον, καὶ λοιπούς. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, περὶ τοῦ Θεοῦ Πατρὸς λαλῶν, μᾶς λέγει: **«Πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως πάλαι ὁ Θεὸς λαλήσας τοῖς πατράσιν ἐν τοῖς Προφήταις, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τούτων ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν νύῳ»** (Εβρ. Α', 1-2). Ὁ Προφητάναξ Δαυὶδ δὲν ἀφήνει ἀμφιβολίαν ὅτι ὁ Πατὴρ ἐφάνη τοῖς ἀνθρώποις: **«Τότε ἐλάλησας ἐν ὄρασει τοῖς υἱοῖς σου καὶ εἶπας· ἐθέμην βοήθειαν ἐπὶ δυνατὸν, ὑψωσα ἐκλεκτὸν ἐκ τοῦ λαοῦ μου... αὐτὸς ἐπικαλέσεται με· Πατὴρ μου εἶ σύ, Θεὸς μου καὶ ἀντιλήπτωρ τῆς σωτηρίας μου· κάγῳ πρωτότοκον θήσομαι αὐτόν, ὑψηλὸν παρὰ τοῖς βασιλεῦσι τῆς γῆς»** (Ψαλμ. ΠΗ' 20, 27-28). Ὁ δὲ ἀνὴρ ἐπιθυμιῶν τῶν τοῦ Πνεύματος περιγράφει συγκεκριμένην ἐμφάνισιν τοῦ Θεοῦ Πατρὸς: **«ἐθεώρουν ἕως ὅτου οἱ θρόνοι ἐτέθησαν, καὶ Παλαιὸς Ἡμερῶν ἐκάθητο, καὶ τὸ ἔνδυμα Αὐτοῦ λευκὸν ὡσεὶ χιῶν, καὶ ἡ θριξ τῆς κεφαλῆς Αὐτοῦ ὡσεὶ ἔριον καθαρὸν, ὁ θρό-**

νος Αὐτοῦ φλόξ πυρός... ἐθεώρουν ἐν ὄραματι τῆς νυκτός καὶ ἰδοῦ μετὰ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ ὡς υἱὸς ἀνθρώπου ἐρχόμενος ἦν καὶ ἕως τοῦ Παλαιοῦ τῶν Ἡμερῶν ἔφθασε καὶ ἐνώπιον Αὐτοῦ προσηνέχθη» (Δαν. Ζ' 9, 13).

Εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην, ὅπου πρωτοστατεῖ ἡ ἐμφάνεια τοῦ Υἱοῦ, ὁ Θεὸς Πατὴρ ἐμφανίζεται συχνὰ διὰ τὴν μαρτυρήσασιν ὑπὲρ τοῦ Υἱοῦ. Ἐμφανίζεται διὰ φωνῆς, ὅπως εἰς τὴν Βάπτισιν καὶ εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν τοῦ Σωτῆρος, ἀλλὰ ἐμφανίζεται καὶ ἐν ὄρασει. Ὁ Πρόδρομος Ἰωάννης διαβεβαιώνει ὅτι ὁ Θεὸς Πατὴρ εἶναι ἐκεῖνος ὅστις τὸν ἀπέστειλε νὰ βαπτίξῃ: *«Κἀγὼ οὐκ ᾔδειν αὐτόν, ἀλλ' ὁ πέμψας με βαπτίζειν ἐν ὕδατι, ἐκεῖνος μοι εἶπεν· ἐφ' ὃν ἂν ἴδῃς τὸ Πνεῦμα καταβαῖνον καὶ μένον ἐπ' αὐτόν, οὗτός ἐστιν ὁ βαπτίζων ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ. Κἀγὼ ἐώρακα καὶ μεμαρτύρηκα ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ»* (Ἰωάν. Α' 33). Χαρακτηριστικὸν ἐπίσης εἶναι τὸ ὄραμα τοῦ Θεοῦ Πατρὸς εἰς τὸν Πρωτομάρτυρα Στέφανον, ὁ ὁποῖος ἀνεκρίνετο εἰς τὸ Συνέδριον: *«ὑπάρχων δὲ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου, ἀτενίσας εἰς τὸν οὐρανὸν εἶδε δόξαν Θεοῦ καὶ Ἰησοῦν ἐστῶτα ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ, καὶ εἶπεν· ἰδοῦ θεωρῶ τοὺς οὐρανοὺς ἀνεωγμένους καὶ τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ ἐστῶτα»* (Πράξ. Ζ' 55-56).

Εἶναι ἀντιπατερικὸς ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν Νεοεικονομάχων ὅτι εἰς τὰς Θεοφανείας τῆς Ἁγίας Γραφῆς δὲν ἐνεφανίσθη ὁ Θεὸς Πατὴρ, διότι ὁ χορὸς τῶν Ἁγίων Πατέρων συμφῶνως ὁμολογεῖ καὶ διδάσκει—*Consensus Patrum*—τὴν τοῦ

Πατρὸς ἐμφάνειαν. Ἰδοὺ μερικαὶ μαρτυρία: *«Τοῦτον Δανιήλ, Υἱὸν ἀνθρώπου λέγει εἶναι, ἐρχόμενον πρὸς τὸν ΠΑΤΕΡΑ»* (Ἀποστολικαὶ Διαταγαί, Ε΄, XX 10, ΒΕΠ 2,92· Ε.Π.Ε. 1, σελ. 268). *«Παλαιὸν μὲν οὖν Ἡμερῶν οὐχ ἕτερον λέγει, ἀλλ' ἡ τῶν ἀπάντων Κύριον καὶ Θεὸν καὶ Δεσπότην, τὸν καὶ αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ ΠΑΤΕΡΑ»* (Ἅγιος Ἰππόλυτος, Εἰς τὸν Δανιήλ, Λόγος Δ΄ XI, Β.Ε.Π.Ε.Σ. τόμ. 6, σελ. 80). *«Καὶ ἐν Πνεύμα Ἅγιον... ἐν ᾧ φανεροῦται Θεὸς ὁ ΠΑΤΗΡ, ὁ ἐπὶ πάντων καὶ ἐν πᾶσι»* (Ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης, P.G. 46, 912D-913A). *«Καὶ τοῦτον τὸν ΠΑΤΕΡΑ καὶ Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα τοῖς αὐτοῦ Ἅγίοις καταξιώσαντα ἐν ὀπτασίαις φανῆναι.... Πῆ μὲν ΠΑΤΕΡΑ θεάσασθαι καθὼς ἠδύναντο.... Καὶ ὡς ὁ Δανιήλ, εἶδεν τὸν Παλαιὸν τῶν Ἡμερῶν· τοῦτο ὀπτασία τοῦ ΠΑΤΡΟΣ»* (Ἅγιος Ἐπιφάνιος, P.G. 42, 877B-C). *«ΠΑΤΕΡΑ καὶ Υἱὸν οὗτος καὶ πρῶτος καὶ μόνος ὄρᾳ ὡς ἐν ὄψει»* (Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος, Ε.Π.Ε. 8, σελ. 642, & P.G. 56, 233). Συμφωνοῦν ἐπ' αὐτῷ καὶ οἱ Ἅγιοι Ἀθανάσιος (Πρὸς Ἀντίοχον, Β.Ε.Π.Ε.Σ. 35, σελ. 121) καὶ Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς (Ε.Π.Ε. 9, σελ. 391), ὅτι εἰς τὸ ὄραμα τοῦ Προφήτου Δανιήλ ὤφθη ὁ Θεὸς Πατὴρ. Καὶ ἡ ὑμνολογία τῆς Ἐκκλησίας, ὁμοίως: *«Μνεῖται τῆς Μιᾶς Κυριότητος τὸ Τριφασὲς ὁ Δανιήλ, ΧΡΙΣΤΟΝ Κριτὴν θεασάμενος πρὸς τὸν ΠΑΤΕΡΑ ἰόντα, καὶ ΠΝΕΥΜΑ τὸ προφαῖνον τὴν ὄρασιν»* (Παρακλητική, Ἦχος Πλ. Α΄ Κυριακή, Τριαδικὸς Κανὼν, Ὡδὴ Δ΄).

Ὁ δὲ διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας, Ἰωσήφ Βρυέννιος († 1438), καυτηριάζει ὅσους ἀγανακτοῦν μὲ τοὺς ζωγρα -

φίζοντας τὸν Θεὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, διότι τὰ σχήματα καὶ τὰ χρώματα δὲν εἶναι ἀνάξια τοῦ Θεοῦ οὔτε μειώνουν τὸν Θεόν, ἀλλὰ τοὺς προσέχοντας τὰς εἰκόνας ὠφελοῦν μὲ πολλοὺς τρόπους: *«καὶ τοῖς ζωγράφοις νεμεσᾶν, ὅτι μὴ τὸν σαρκωθέντα μόνον ΥἱΟΝ, ἀλλὰ καὶ τὸν ΠΑΤΕΡΑ καὶ τὸ ΠΝΕΥΜΑ διαμορφοῦσι τοῖς χρώμασι... οὐκ ἔστι βλάσφημα ταῦτα, οὐδ' ἀνάξια τοῦ Θεοῦ... οὐχὶ τὸν Ὑψιστον κατάγει πρὸς τι μικροπρεπές»* (Ἰωσήφ Βρυέννιος, Περὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος, Λόγος Β', *Τὰ Εὐρεθέντα*, τόμ. Α', Λειψία 1768, σελ. 22).

Ἐφάνη ὁ Θεὸς Πατήρ, κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν Ἁγίων Πατέρων, τόσον εἰς τὴν Παλαιὰν ὅσον καὶ εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην. *«Κήρυσσε φανερώς ἡ Παλαιὰ (Διαθήκη) τὸν ΠΑΤΕΡΑ, τὸν Υἱὸν ἀμυδρότερον, ἐφανέρωσεν ἡ Καινὴ τὸν Υἱόν, ὑπέδειξε τοῦ Πνεύματος τὴν Θεότητα»* (Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, Λόγος ΛΑ', Ε.Π.Ε. 4, σελ. 240). *«Ἐν τῇ Παλαιᾷ (Διαθήκῃ) συνεχῶς ὁ ΠΑΤΗΡ Κύριος λέγεται, Κύριος ὁ Θεὸς μου, Κύριος εἷς ἐστίν»* (Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος, Λόγος Ε', Ε.Π.Ε. 35, σελ. 154). Καὶ εἰς τὸ ὄραμα τοῦ Πρωτομάρτυρος Στεφάνου ὁ Θεὸς Πατήρ ἐφάνη: *«κάτωθεν ἐκείσε ἀπὸ τῆς γῆς ἑώρα καὶ τὸ μεῖζον, ὡς οὐ τὸν Χριστὸν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸν Αὐτοῦ ΠΑΤΕΡΑ»* (Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς, Ε.Π.Ε. 2, σελ. 212-214).

Ἐπειδὴ δὲ ἐφάνη ὁ Θεὸς Πατήρ, διὰ τοῦτο καὶ εἰκονίζομεν Αὐτόν, ὅπως διευκρινίζεται καὶ εἰς τὸ Ἱερὸν Πηδάλιον: *«καὶ ὄχι ὅτι δὲν ζωγραφοῦμεν Αὐτόν (τὸν ΠΑΤΕΡΑ)*

ὡς ἐφάνη εἰς τὸν Προφήτην» (Προλεγόμενα Ζ΄ Οἰκουμένης Συνόδου, Πηδάλιον, σελ. 320).

Αἱ εἰκόνες εἶναι τὰ γλωττοφόρα βιβλία τῶν Χριστιανῶν, τὰ διαγράφοντα ἐν χρώμασι τὰς ἀριστείας τῶν Ἁγίων καὶ τὰς Ἀληθείας τῆς Πίστεως κατὰ τὴν τέχνην τοῦ ζωγράφου, ὅστις *«πάντα ἡμῶν ὡς ἐν βιβλίῳ τινὶ γλωττοφόρῳ διὰ χρωμάτων τεχνουργησάμενος, σαφῶς διηγόρευσε.... οἶδε γὰρ καὶ γραφῆ σιωπῶσα ἐν τοίχῳ λαλεῖν, καὶ τὰ μέγιστα ὠφελεῖν»* (Ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης, P.G. 46, 737D).

Εἶναι καὶ ἀντίθεος ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν Νεοεικονομάχων ὅτι εἰς τὰς Θεοφανείας τῆς Ἁγίας Γραφῆς δὲν ἐνεφανίσθη ὁ Θεὸς Πατὴρ, διότι ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς Πατὴρ, μὴ ὢν ἄνθρωπος, ἀνθρωπίνη φωνῇ χρώμενος πολλακίς ἐλάλησεν: *«Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.... ἐκ γαστρὸς πρὸ ἑωσφόρου ἐγέννησά σε. Ὡμοσε Κύριος καὶ οὐ μεταμεληθήσεται· σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ»* (Ψαλμ. ΠΙ΄ 1, 3-4).

13) Οἱ Νεοεικονομάχοι πιστεύουν ὅτι *Ζωγραφίζοντες τὸν Κύριον Σαβαώθ, δηλαδὴ τὸν Πατέρα, ἀπεικονίζομεν τὴν Θεϊκὴν Φύσιν.* Δηλαδή, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς Πατὴρ δὲν ἔχει ἄλλην φύσιν παρὰ μόνον τὴν Θεϊκὴν, ἡ ὁποία ὡς προεῖπομεν εἶναι παντελῶς ἀπρόσιτος, ἀθεώρητος, ἀόρατος, ἀπερίγραπτος, ἀσημάτιστος, πιστεύουν ὅτι διὰ τοῦτο ἡ ἀπεικόνισις τοῦ Πατρὸς ἀποτελεῖ προσπάθειαν ἀπεικόνισης τῆς Θεϊκῆς φύσεως, πράγμα ὅλως παράλογον καὶ

παρανοϊκόν. Ὡς ἐκ τούτου συμπεραίνουν πὼς δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν εἰκὼν τοῦ Θεοῦ Πατρὸς. Ὁ συλλογισμὸς των ὅμως εἶναι μάταιος καὶ ψευδής. Βεβαίως καὶ δὲν εἰκονίζεται ἡ Θεϊκὴ φύσις. Ἄλλ' ἐξ ἴσου βεβαίως, μία εἰκὼν τοῦ Θεοῦ Πατρὸς δὲν ἀποτελεῖ εἰκόνα τῆς Θεϊκῆς φύσεώς Του, ἀλλὰ τῆς Αὐτοῦ ὑποστάσεως. Ἐξ ἄλλου, ὡς ἤδη προανεφέρθη, *«Παντὸς εἰκονιζόμενου, οὐχ ἡ φύσις, ἀλλ' ἡ ὑπόστασις εἰκονίζεται»* (Ἅγιος Θεόδωρος Στουδίτης, *Λόγος Ἀντιρρητικός Γ'*, P.G. 99, 405A). Δηλαδή, κατὰ τὸν Ἅγιον τοῦ Θεοῦ, οὐδεμία φύσις εἰκονίζεται, οὔτε Θεία οὔτε ἀνθρωπίνη. Τὸ δὲ γεγονὸς ὅτι ὁ Θεὸς Πατήρ εἶναι μόνον Θεὸς καὶ οὐχὶ καὶ ἀνθρώπος, ὅπως εἶναι ὁ Μονογενὴς Του Υἱός, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, δὲν ἐστάθη ἐμπόδιον εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν Του νὰ ἐμφανίσῃ ἑαυτὸν τοῖς ἀνθρώποις **ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΙΚΩΣ, ΑΝΘΡΩΠΟΕΙΔΩΣ, ΑΝΘΡΩΠΟΠΑΘΩΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΠΡΕΠΩΣ**, μὲ ἀνθρωπίνην φωνὴν διὰ τὴν ἀνθρωπίνην ἀκοήν, καὶ μὲ ἀνθρώπινον εἶδος διὰ τὴν ἀνθρωπίνην ὄρασιν. Ἡ δὲ ἀπεικόνισις τοῦ Θεοῦ Πατρὸς ταῦτα **τὰ ἀνθρωποειδῆ σχήματα** τῆς συγκαταβάσεως τοῦ Πατρὸς, ὡς ὤφθη τοῖς Προφήταις, ἀποτυπώνει. Καὶ διὰ τοῦτο, ἡ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ Πατρὸς εἶναι **ΣΥΜΒΟΛΙΚΗ**. Δὲν ἔχει τίποτε κοινὸν μὲ τὴν οὐσίαν τοῦ Θεοῦ Πατρὸς: *«Ἄλλο γάρ ἐστιν εἰκὼν, καὶ ἄλλο τὸ πρωτότυπον. Καὶ τὰ ιδιώματα τοῦ πρωτοτύπου οὐδαμῶς τις τῶν εὐφρονούντων ἐν τῇ εἰκόνι ἐπιζητεῖ»* (Πρακτικὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, Τόμ. Γ' σελ. 340/840).

Δεχόμεθα τὴν ἀπεικόνισιν τοῦ Θεοῦ Πατρὸς, ἀλλ' ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ὡς εἰκόνα τῆς Θεϊκῆς φύσεως: «*Οἱ δὲ ἐν τῇ Καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ ὡς τέκνα γνήσια γεννηθέντες... τὰς σεπτὰς Εἰκόνας ἀποδεχόμεθα, εἰκόνας μόνον καὶ οὐδὲν ἕτερον αὐτὰς γινώσκοντες, καθὸ τοῦ πρωτοτύπου τὸ ὄνομα μόνον ἐχούσας, καὶ οὐχὶ τὴν οὐσίαν*» (Πρακτικά Οἰκουμενικῶν Συνόδων, Τόμ. Γ', σελ. 342/842). Ἡ Ἐκκλησία διὰ τῶν Ἁγίων μᾶς διδάσκει ὅτι μόνον τὸ ὄνομα τοῦ εἰκονιζομένου (εἴτε Θεοῦ εἴτε Ἁγίου εἴτε Ἀγγέλου) ἔχει κοινὸν ἢ εἰκῶν μετὰ τοῦ πρωτοτύπου, **οὐχὶ δὲ καὶ τὰ ἰδιώματα τῆς φύσεως.**

Ἡ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ Πατρὸς ἀπεικονίζει ὀράματα καὶ ὀπτασίας, ὡς ὁ ἴδιος ὁ Πατὴρ ἐν χερσὶ Προφητῶν ὠμοιώθη κατὰ τὴν ἰδίαν Αὐτοῦ μαρτυρίαν (Ὡσηέ ΙΒ', 10-11). Πνεῦμα ὧν ὁ Θεός, Πανταχοῦ Παρῶν, Ἄκτιστος, Ἄυλος, Ἄορατος, Ἀπερίγραπτος καὶ Ἀσχημάτιστος, ἔλαβε σχήματα ἀπὸ τὴν κτίσιν διὰ νὰ φανερωθῇ εἰς τὰ λογικὰ κτίσματα ἐν ὀπτασίᾳ καὶ ὀράσει. Καὶ τοῦτο **Συμβολικῆ** ἐμφάνισις εἶναι καὶ λέγεται. **Δὲν εἶναι μόνον ἢ εἰκῶν συμβολικῆ, ἀλλὰ καὶ τὸ ὄραμα τοῦ Θεοῦ εἶναι συμβολικόν.** Ὅλα δὲ τὰ ὀράματα τῶν Προφητῶν εἰκονίζονται, κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Τὰ ὀράματα εἶναι ἀποκαλύψεις τοῦ Θεοῦ, κατὰ συγκατάβασιν Αὐτοῦ, καὶ γίνονται κατ' ἐνέργειαν Ἄκτιστον, προσιτὴν τοῖς ἀνθρώποις.

Τὸ δὲ γεγονὸς ὅτι ἡ Θεία Ἐνέργεια διὰ τῆς ὁποίας συντελοῦνται τὰ ὀράματα εἶναι κοινὴ καὶ **πηγάζει ἐκ Πατρὸς δι' Υἱοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι** (καθότι, κατὰ τοὺς Ἁγίους Πατέρας,

τὰ πάντα εἰς τὸν ὄρατὸν καὶ ἀόρατον κόσμον συντελοῦνται ἐκ Πατρὸς δι' Υἱοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι), δὲν σημαίνει ὅτι κάθε Θεοφάνεια εἶναι ἐμφάνεια τῆς Ἀδιαιρέτου καὶ ΤΑΥΤΟΥΡΓΟΥΣΗΣ Ἁγίας Τριάδος. Βούλεται ὁ Θεὸς ἄλλοτε νὰ ἐμφανίσῃ τὸ Ἐν Πρόσωπον, ἄλλοτε τὸ Ἄλλο, ἄλλοτε καὶ τὰ Τρία, θέλων νὰ μᾶς διδάξῃ τὸ ΔΟΓΜΑ τῆς Τρισυποστάτου Θεότητος. Τὸ γεγονός ὅτι διὰ τῆς Ταυτουργίας τῆς Ἁγίας Τριάδος συντελεῖται ἐν ὄραμα, δὲν σημαίνει ὅτι καὶ τὸ περιεχόμενον τοῦ ὄραματος εἶναι πάντοτε ὑποχρεωτικῶς ἢ ἐμφάνισις τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἐν ὅμως εἶναι βέβαιον, ὅτι εἰς τὰ ὄραματα δὲν ἔχομε ποτὲ ἐμφάνισιν τῆς οὐσίας ἢ φύσεως τοῦ Θεοῦ, καθότι αὕτη εἶναι Ἀπρόσιτος καὶ Ἀγγέλους καὶ ἀνθρώπους.

Ἡ Θεοφάνεια δὲν ἀποτελεῖ ἐμφάνισιν τῆς Θεϊκῆς Φύσεως ἢ Οὐσίας, ἀλλὰ ΣΥΜΒΟΛΙΚΗΝ ἐμφάνισιν ἄλλοτε τοῦ Θεοῦ Πατρός, ἄλλοτε τοῦ Υἱοῦ, ἄλλοτε τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἄλλοτε καὶ τῶν Τριῶν Ὑποστάσεων, καὶ τοῦτο συντελεῖται διὰ τῶν Ἀκτίστων Θείων Ἐνεργειῶν τῆς Ταυτουργούσης Ἁγίας Τριάδος, ὄντων τῶν Ἐνεργειῶν προσιτῶν καὶ μεθεκτῶν τοῖς Ἁγίοις. Ταυτουργεῖ ἡ Ἁγία Τριάς, καὶ ἀποκαλύπτεται ἡ Ἁγία Τριάς, καὶ ἡ Θεοφάνεια εἶναι Συμβολικὴ. Λαμβάνει, δηλαδή, ἐκ τῆς κτίσεως σχήματα ὁ Ἄκτιστος Κτίστης ἵνα γίνη ἀντιληπτὸς τοῖς κτίσμασιν. Ἐὰν ὁ Θεὸς δὲν ἐνεφανίζετο συμβολικῶς μὲ σχήματα ἀνθρωπομορφικὰ καὶ δὲν ὠμιλοῦσε μὲ ἀνθρωπίνην φωνήν, θὰ ἦτο παντελῶς ἄγνωστος εἰς τοὺς ἀνθρώπους: *«Μὴ θέλων οὖν ὁ Θεὸς παντελῶς ἀγνοεῖν ἡμᾶς τὰ ἀσώματα, περιέθη-*

κεν αὐτοῖς τύπους, καὶ σχήματα, καὶ εἰκόνας κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῆς φύσεως ἡμῶν, σχήματα σωματικὰ ἐν αὐλῷ ὁράσει νοὸς ὁρώμενα· καὶ ταῦτα σχηματίζομεν καὶ εἰκονίζομεν... Ἄλλὰ καὶ Θεοῦ σχήματα καὶ εἰκόνας ἢ Γραφή ἔχει» (Ἅγιος Ἰωάννης Δαμασκηνός, P.G. 94, 1345A).

Πέραν τῶν ἀνωτέρω αἰρέσεων, οἱ σύγχρονοι Εἰκονομάχοι ἔχουν διατυπώσει καὶ πολλές ἄλλας παρεμφερεῖς αἰρετικὰς θεωρίας καὶ ἐξωφρενικοὺς ἰσχυρισμοὺς, τὰ ὁποῖα ὡς ὤφειλεν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ΚΑΤΕΔΙΚΑΣΕ ΚΑΙ ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΕΝ.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, καὶ πρὸ τοῦ Σχίσματος τοῦ 1995 καὶ μετὰ, ἐξέδωκεν Ἐγκυκλίους καὶ Ἀποφάσεις περὶ τῆς Ὁρθοδόξου Προσκυνήσεως τῶν ἐν λόγῳ Ἱερῶν Εἰκόνων καὶ περὶ τῆς τέχνης τῆς Εἰκονογραφίας. Ἐδέχθη καὶ τὴν Κλασσικὴν καὶ τὴν Βυζαντινὴν, καὶ κάθε τεχνοτροπίαν ἐκτὸς τῆς τῶν Παπικῶν, καθὼς ἡ Ἁγία τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία εἰς ὅλα τὰ Ὁρθόδοξα ἔθνη ἀνὰ τοὺς αἰῶνας ἐδέχθη αὐτὰς ὡς Ὁρθοδόξως ὑπηρετούσας τὸν σκοπὸν τῆς τιμητικῆς προσκυνήσεως τῶν εἰκόνων. Κατεδίκασε δὲ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος διὰ Ἀναθέματος καὶ τὴν Αἵρεσιν τῆς Νεοεικονομαχίας, καὶ τὰ Αἰρετικὰ συγγράμματα τῶν Νεοεικονομάχων, καὶ τοὺς Νεοεικονομάχους, τοὺς ὁποίους καὶ Καθῆρσε μετὰ τὸ Σχίσμα. Τὰ δὲ Αἰρετικὰ αὐτῶν συγγράμματα παρέδωκεν δημοσίως καὶ ἐπισήμως εἰς τὸ πῦρ καὶ τὸ Αἰώνιον Ἀνάθεμα εἰς ὅλας τὰς Μητροπόλεις καὶ Ἐνορίας τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας τὴν 3-3-1997.

Οὔτοι πλέον τὴν Θεῖαν Χάριν ἀπεξεδύθησαν καὶ κατὰ-
ραν ὡς ἱμάτιον ἐνεδύθησαν, τὴν μερίδαν τοῦ Κάϊν ἐξε-
λέξαντες. Ὁμοίως δὲ καὶ οἱ κοινωνοῦντες αὐτοῖς τῆς
Ἐκκλησίας ἔξω εὐρίσκονται.

Σημειωτέον ὅτι οἱ σύγχρονοι Εἰκονομάχοι προεκάλεσαν
τὸ Σχίσμα τοῦ 1995 σταδιακῶς, προχωρήσαντες εἰς ἔξω-
συνοδικὰ χειροτονίας ἐπισκόπων, ἀφοῦ πρῶτον εἶχον ἄρει
τὰς ὑπογραφάς των ἀπὸ τὴν Δευτέραν Ἱστορικὴν Ποι-
μαντορικὴν Ἐγκύκλιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας,
μὲ Α.Π. 2660/26.2.1993, ἡ ὁποία Κατεδίκασε καὶ Ἀναθε-
μάτιζε τὰς Αἰρέσεις καὶ τὰ συγράμματα τῶν Νεοεικο-
νομάχων. Ἡ ἄρσις αὐτῆ τῶν ὑπογραφῶν σημαίνει α) ὅτι
δέχονται ὡς Ὁρθόδοξα ὅσα ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐν Ἁγίῳ
Πνεύματι ὁμοφώνως εἶχε καταδικάσει ὡς Αἰρετικά, β) ὅτι
ἀπορρίπτουν ἐπίσης καὶ τὴν Πρώτην Ἱστορικὴν Ποιμαν-
τορικὴν Ἐγκύκλιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας μὲ
Α.Π. 2566/23.1.1992, ὡς στενῶς συνδεδεμένην μετ' αὐ-
τῆς καὶ περιέχουσαν ὁμοίας Ἀποφάσεις περὶ τῶν Εἰκόνων,
καὶ γ) ὅτι δὲν πιστεύουν πῶς συνεδριάζοντες ἐν Συνόδῳ
συνεδριάζουν καὶ συναποφασίζουν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι. Διὰ
τῆς ἄρσεως τῶν ὑπογραφῶν των ἀπὸ τὰς Ἐγκυκλίους, ἀπο-
δέχονται πλέον ὅλα τὰ κατὰ τῶν Ἁγίων Εἰκόνων Αἰρε-
τικά συγράμματα, διὰ τῶν ὁποίων, ἐὰν ἐπικρατοῦσαν, θὰ
ἀπερρίπτετο τὸ 90% τῶν εἰκόνων παντοῦ, καὶ τὰ ὁποῖα
ὁμοφώνως κατεδίκασεν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας ἐν
Ἁγίῳ Πνεύματι. Καθίστανται οὕτω ἐπισήμως καὶ αὐτοδι-
καίως Αἰρετικοὶ καὶ ἀποκεκομμένοι τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐξ ἄλλου ὑπάρχει τὸ ἀπὸ 1993 βιβλίον *«Προσκυνοῦμε Πατέρα Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα»* τοῦ τότε Πειραιῶς Νικολάου τὸ ὁποῖον προλογίζεται ὑπὸ τοῦ τότε Ἀρχιεπισκόπου Ἀνδρέου καὶ τοῦ Γραμματέως τῆς Συνόδου Κηρύκου Κοντογιάννη. Συμφώνως πρὸς αὐτό, καταδικάζονται τὰ φρονήματα περὶ τῆς μὴ προσκυνήσεως συγκεκριμένων Ἱερῶν Εἰκόνων, φρονήματα Εἰκονομαχικὰ τὰ ὁποῖα προεκάλεσαν πολυετῆ σάλον.

Αἱ σημαντικότεραι ἐπίσημοι Συνοδικαὶ Ἀποφάσεις καὶ Ποιμαντορικαὶ Ἐγκύκλιοι αἱ ὁποῖαι ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ ἐξεδόθησαν κατὰ τῆς Νεοεικονομαχικῆς Αἰρέσεως καὶ κατὰ τῶν Νεοεικονομάχων εἶναι μεταξὺ ἄλλων καὶ αἱ κάτωθι:

- Καθαίρεσις Ἐπισκόπου ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, Α.Π. 1353 / 28.10.1977.
- Πρακτικὸν Ἱερᾶς Συνόδου Ἱεραρχίας, Α.Π. 91 / 24.11.1983.
- Πρακτικὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, 19.9.1991.
- Πρακτικὸν Συνεδριάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, Α.Π. 2546 / 24.10.1991.
- Ἀπόφασις Γενικῆς Πανελλαδικῆς Συνελεύσεως Ἱεροῦ Κλήρου μετὰ τῆς Ἱεραρχίας, 30.10.1991.
- Πρῶτη Ποιμαντορικὴ Ἐγκύκλιος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, Α.Π. 2566 / 23.1.1992.
- Πρακτικὸν Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, 19.8.1992.
- Ἀφορισμὸς κατὰ Ἀνωνύμων Νεοεικονομάχων ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, 22.10.92.

- Πρόσκλησις τῆς Ἱεραρχίας εἰς Σύνοδον διὰ τὴν Καταδικὴν τῶν Εἰκονομαχικῶν καὶ Ἀντορθοδόξων Φρονημάτων, Α.Π. 2657/7.2.1993.
- Ἀπόφασις - Πρᾶξις Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, Α.Π. 2659/26.2.1993.
- Δευτέρα Ποιμαντορικὴ Ἐγκύκλιος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, Α.Π. 2660/26.2.1993.
- Διευκρίνισις - Ἀπόφασις Ἱερᾶς Συνόδου, 22.10.1993.
- Διευκρίνισις Ἐξ Ἀρχιερέων τῆς Ἱεραρχίας, 13.7.1994.
- Συνοδικὴ Ἀπόφασις Καθαιρέσεως καὶ Ἀναθεματισμοῦ τῶν Νεοεικονομάχων Ἀρχιερέων καὶ τῶν ὑπ' αὐτῶν παρὰ νόμῳ χειροτονηθέντων, Α.Π. 10 / 25.6.1995.
- Τρίτη Ποιμαντορικὴ Ἐγκύκλιος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, Α.Π. 35 / 19.2.1997.

Καταδεικνύεται ἰκανῶς διὰ ὄλων τῶν ἀνωτέρω ὅτι οἱ σύγχρονοι Εἰκονομάχοι εἶναι Αἰρετικοὶ καὶ εἶναι καταδικασμένοι καὶ ἀποκεκομμένοι τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας. Ὡς ἐκ τούτου, πᾶσα πνευματικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ μετ' αὐτῶν ἐπικοινωνία καὶ συμπροσευχὴ ἀποτελεῖ ἀπώλειαν τῆς Ὁμολογίας τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ εἶναι ἀπηγορευμένη.

Δεινότεραι βεβαίως Αἱρέσεις ἠκολούθησαν τὴν Νεοεικονομαχίαν, διότι ἐνῶ οἱ Νεοεικονομάχοι ἐξέβαλον τὴν Ἁγίαν Τριάδα ἀπὸ τὰς Ἱερὰς Εἰκόνας, οἱ μετὰ ἀπὸ αὐτοῦς Τριαδομάχοι καὶ Ἐκκλησιομάχοι ἐξέβαλον τὴν Ἁγίαν Τριάδα ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν.